

Într-un text mai actual astăzi decât la vremea la care a fost scris, Lordul Bertrand Russell făcea următoarele observații: „Anaxagoras susținea că zăpada este neagră dar nimeni nu l-a crezut. Psihologii sociali ai viitorului vor exersa pe copiii din școli diverse metode pentru a le inculca neștrămutata convingere că zăpada este neagră. Se va ajunge rapid la următoarele concluzii: în primul rând, influența familiei este dăunătoare; în al doilea rând, nu se poate face mare lucru, dacă îndoctrinarea nu începe înainte de vârsta de 10 ani; în al treilea rând, versurile puse pe muzică și repetate sunt foarte eficiente; în al patrulea rând, opinia că zăpada este albă trebuie să fie văzută ca exprimând un gust morbid pentru excentricitate. Dar anticipez că viitorii oameni de știință vor pune la punct aceste recomandări și vor descoperi exact cât costă exact pe cap de copil să-i facă să creadă că zăpada este neagră și cât îi costă să-i facă să creadă că este gri închis.”

Ideea și exemplul folosit de Russell nu erau neapărat noi, fiind folosite și de Ignățiu de Loyola în Exercițiile sale, când vorbește despre obținerea unei obediențe perfecte: „Dacă Biserica a definit ceva ca fiind negru, dar care în ochii noștri ne apare ca fiind alb, pe cale de consecință noi trebuie să susținem că este negru.”

Toate textele distopice relevante pun accentul pe distrugerea simțului realității, pe șubrezirea completă a corespondenței dintre mintea umană și realitatea obiectivă, chestiune oarecum familiară pentru oricine a trăit o vreme sau mai mult într-un univers totalitar. Raportul dintre om și realitate nu se mai face decât intermediat de puterea statului, care îi definește exact individului ceea ce este albul, negru, îl anunță chiar și rezultatul celei mai elementare operații matematice. „Adevărul este important, dar și mai important, din punct de vedere practic, este tăcerea în privința adevărului.”, afirma Huxley în „Minunata Lume Nouă”. Într-un dialog din „1984” anchetatorul îi spune lui Winston Smith:

„Înveți greu, Winston”

„Ce pot face? Cum aş putea să nu văd ce se află în fața mea? Doi și cu doi fac patru?”

„Uneori, Winston. Uneori fac cinci. Uneori fac trei. Uneori toate la un loc. Trebuie să te străduiești mai mult. Nu este ușor să devii sănătos.”

În ultimele aproape două luni am fost supuși (încă suntem) unui imens experiment în primul rând mental în care simțul realității ne este subminat programatic. Ni s-a spus pe toate canalele posibile să ne încredem doar în autorități și numai în oficiali, fiind considerați prea imberbi pentru a ne descurca de unii singuri. Orice altă sursă de informare, chiar și folosirea propriei logici sau exprimarea unor îndoieli mai mult sau mai puțin justificate au fost caterisite sub diverse formule sau pretexte. Contactul individului cu mediul înconjurător și cu semenii a fost amputat prin decret ceea a sporit alienarea și a clătinat și mai tare percepția asupra lumii. Nu ni s-a impus doar tăcerea în privința adevărului, ci am fost bombardați (încă suntem) cu un tir de informații contradictorii, disonante care ne-au alterat de la o zi la alta organele de percepție ale realului, pe lângă tot felul de imagini și informații catastrofale care să ne pustiască emoțional și să facă derizorie orice fel de proces rațional.

Așa am aflat de pildă că dictatura chineză este detestabilă, dar metodele dictatoriale chineze sunt laudabile. Modelul suedez era până acum două zile de o inconștientă ucigașă, dar ieri OMS ne-a anunțat că aceasta este calea de urmat. Vladimir Putin reprezenta eminența cenușie din spatele oricărei nereușite occidentale, însă brusc procedurile sale de control orwellian al populației l-au făcut „frecventabil”. Până acum două luni, trebuia să ieși din casă dacă îți pasă, iar acum trebuie să stai în casă dacă vrei să salvezi vieți. Măștile erau periculoase dar în curând vor deveni un accesoriu indispensabil al oricărei ființe umane civilizate. Orice încălcare sau agresare a unui membru al unei minorități stârnea valuri de proteste și reclamații, dar astăzi aflăm că membrii unor comunități, cum este cea romă, sunt aplecați spre scandal. Ceea ce înainte era rasism manifest, a devenit dintr-odată bun simț. Membrii societății civile căutau să extindă indefinit aria drepturilor, dar aflăm acum că toate aceste drepturi, chiar și cele mai fundamentale, nu erau deloc importante și pot fi abrogate din pix. Economia era importantă („time is money”) și totul avea un cost, dar astăzi oprim la comandă economia și primim bani printați din elicopter. Socializarea, networkingul și comunitatea de la muncă trebuiau puse înaintea timpului petrecut acasă, însă acum trebuie să descoperim deliciale și minunile statului obligatoriu în familie, la domiciliu. De 1 mai toți comuniștii și socialiștii ieșeau pe străzile Occidentului și se luptau de zor cu neoliberalismul și capitalismul, dar acum stau acasă și recomandă tuturor să facă același lucru șamd.

Schizofrenie colectivă

Scris de Ninel Ganea
Vineri, 01 Mai 2020 11:19

Ce ar trebui să credem din toate acestea? Nimic. Nu pentru că unele sunt adevărate și altele false, ci pentru că reprezintă o tentativă brutală și fără mănuși de a îngenunchea libertatea oamenilor, făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, prin distrugerea capacității lor de a gândi. Adevărul nu se descoperă niciodată prin trompeta diavolului.

„Doi și cu doi fac patru?”

„Uneori, Winston. Uneori fac cinci. Uneori fac trei. Uneori toate la un loc. Trebuie să te străduiești mai mult. Nu este ușor să devii sănătos.”